

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Landkreis Jerichower Land

Druga strona postępowania apelacyjnego: A.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 24 ust. 1 lit. i) rozporządzenia nr 1069/2009⁽¹⁾, ostatnio zmienionego przez art. 46 rozporządzenia (UE) nr 2019/1009⁽²⁾, powinien być interpretowany w ten sposób, że pojęcie „składowania” obejmuje przerwę w transporcie, podczas której pojemniki z produktami ubocznymi pochodzenia zwierzęcego kategorii 3 zostają przeładowane do innego pojazdu i pozostaną w nim odstawione na okres kilku – do ośmiu – godzin przed dalszym transportem do zakładu przetwórczego bez poddawania materiału obróbce lub przenoszenia go do innych pojemników?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (Dz.U. 2009, L 300, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2014, L 348, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1009 z dnia 5 czerwca 2019 r. ustanawiające przepisy dotyczące udostępniania na rynku produktów nawozowych UE, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 i (WE) nr 1107/2009 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2003/2003 (Dz.U. L 170 z 25.6.2019, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 11 stycznia 2023 r. w sprawie T-346/21,
Hecht Pharma GmbH/ Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu
8 marca 2023 r. przez Hecht Pharma GmbH**

(Sprawa C-142/23 P)

(2023/C 179/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Hecht Pharma GmbH (przedstawiciele: C. Sachs, Rechtsanwältin, i J. Sachs, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Gufic BioSciences Ltd.

Żądania wnoszącego odwołanie

W przypadku dopuszczenia odwołania do rozpoznania wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 11 stycznia 2023 r., Hecht Pharma GmbH/EUIPO – Gufic BioSciences (Gufic), T-346/21, EU:T:2023:2, ze względu na przeinaczenie okoliczności faktycznych;
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 3 czerwca 2021 r. w sprawie R 2738/2019-2 i stwierdzenie wygaśnięcia prawa do unijnego znaku towarowego nr 8613044 „Gufic” również w odniesieniu do klasy 5 – „lekarstwa”;
- wydanie orzeczenia w przedmiocie skargi bez pominięcia przeprowadzenia rozprawy;
- obciążenie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i interwenienta przed Sądem, Gufic BioSciences, kosztami postępowania w sprawie skargi i postępowania poprzedzającego wniesienie skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że odwołanie dotyczy uchybień proceduralnych i kwestii, które przy dokonywaniu wykładni art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001⁽¹⁾ w świetle motywu 28 w odniesieniu do klasy towarów 5 dla produktów leczniczych wykraczają poza zaskarżoną decyzję i mają fundamentalne znaczenie.

Zgodnie z dosłownym znaczeniem terminu „produkt leczniczy” odbiorcy spodziewają się, że produkt będzie w stanie zapobiegać chorobom u ludzi, łagodzić je i wyleczyć.

Sąd nie oparł się na znaczeniu wzmianki na opakowaniu „Ayurvedic Medicine”, lecz zwrócił uwagę jedynie na termin „medicine” jako oznaczający „produkt leczniczy”, a zatem nie uwzględnił wszystkich faktów i okoliczności.

Sąd doszedł do wniosku, że produkt jest produktem leczniczym z powodu informacji zawartych na opakowaniu (Ayurvedic Medicine i jego wskazania). Tymczasem zdaniem wnoszącej odwołanie nie chodzi tu o produkt leczniczy w dosłownym znaczeniu, lecz jedynie o towar prezentowany jako taki. Trybunał orzekł, że produkty lecznicze wedle sposobu prezentacji nie posiadają działania, którego konsumenci mogliby oczekiwać. Ze względu na brak działania Trybunał chce chronić konsumentów przed produktami leczniczymi wedle sposobu prezentacji (wyroki: z dnia 15 stycznia 2009 r., Hecht-Pharma, C-140/07, EU:C:2009:5, pkt 25; z dnia 15 listopada 2007 r., Komisja/Niemcy, C-319/05, EU:C:2007:678, pkt 61). W przypadku produktu leczniczego wedle sposobu prezentacji używanie pozwalające na utrzymanie praw jest wykluczone chociażby dlatego, że zgodnie z art. 87 dyrektywy 2001/83/WE⁽²⁾ nie może on być reklamowany.

Co do zasady w przypadku każdej kategorii towarów towar, który jedynie wydaje się należeć do tej kategorii towarów, nie może stanowić podstawy dla używania pozwalającego na utrzymanie praw. Jeżeli bowiem towar prezentuje się jedynie jako taki na opakowaniach, lecz sam nie odpowiada cechom danej kategorii towarów, nie są spełnione przesłanki określone w motywie 28 i w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001.

Ocena rzeczywistego charakteru używania znaku towarowego powinna opierać się na wszystkich faktach i okolicznościach pozwalających na ustalenie, czy znak był faktycznie wykorzystywany handlowo; chodzi tu w szczególności o sposoby korzystania ze znaku uznawane w danym sektorze gospodarczym za uzasadnione dla zachowania lub wykreowania rynku zbytu dla produktów leczniczych chronionych danym znakiem towarowym, rodzaj tych towarów lub usług, cechy danego rynku oraz zasięg i częstotliwość używania znaku towarowego.

Poza tym rzeczywistego używania znaku nie można udowodnić na podstawie przypuszczeń i domniemań. Konieczne jest wskazanie konkretnych i obiektywnych okoliczności, które potwierdzają rzeczywiste i dostateczne używanie znaku na danym rynku.

Zgodnie z motywem 28 i art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 użycie określeń ogólnych obejmuje jedynie towary wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem terminu ogólnego.

Na opakowaniu nie podano terminu „produkt leczniczy”, lecz „Ayurvedic Medicine”. Dokumenty przedstawione przez interwenienta określały towary jako „Ayurvedic Medicine”, a nie jako lekarstwa. Sąd ograniczył się do przetłumaczenia słowa „Medicine” jako „produkty lecznicze” i w ten sposób przyjął jedynie zwykłe przypuszczenie, jednak nie przetłumaczył rzeczywistej wzmianki „Ayurvedic Medicine”.

Wnosząca odwołanie nie tylko powołała się na przepisy obowiązujące w Indiach, czyli w państwie pochodzenia produktu, ale również przedstawiła dowód, w postaci zeznań upoważnionego przedstawiciela władz federalnych Indii, że nawet w Indiach dokonano rozróżnienia między produktami leczniczymi a „Ayurvedic Medicine”.

Sąd uznał, że we właściwych orzeczeniach sądowych i administracyjnych zaklasyfikowano rozpatrywany towar jako „niewątpliwy produkt leczniczy”. Sąd nie wziął pod uwagę dokumentów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie, zgodnie z którymi w Niemczech odmówiono wydania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu z powodu istotnego działania toksykologicznego, a późniejsze postępowanie sądowe ostatecznie potwierdziło tę decyzję.

Decyzja administracyjna nie może uchylić w Niemczech prawomocnego wyroku. Tymczasem z takiego założenia wydaje się wychodzić Sąd.

Sąd stwierdził, że recepta lekarska stanowi wskazówkę co do produktu leczniczego, czego zresztą wnosząca odwołanie nie zakwestionowała. Jest to nieprawda. Podczas rozprawy przedstawiciel skarżącej wyraźnie wskazał, że ze względu na swobodę terapeutyczną w Niemczech lekarze mogą przepisywać/zalecać nawet środki spożywcze. Sąd założył, że konsumenci będą uważać produkt za produkt leczniczy ze względu na jego prezentację. Nie wziął on pod uwagę wiedzy środowisk wyspecjalizowanych, które doskonale wiedzą, że produkty „Ayurvedic Medicine” są produktami nieskutecznymi i że odmówiono udzielenia pozwolenia na dopuszczenie rozpatrywanego tu produktu do obrotu.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

(²) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 10 marca 2023 r. – Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE/Erg Eolica Ginestra Srl i in.**

(Sprawa C-148/23)

(2023/C 179/27)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE

Druga strona postępowania: Erg Eolica Ginestra Srl, Erg Eolica Ginestra Srl, Erg Eolica Campania SpA, Erg Eolica Fossa del Lupo Srl, Erg Eolica Amaroni Srl, Erg Eolica Adriatica Srl, Erg Eolica San Vincenzo Srl, Erg Eolica San Circeo Srl, Erg Eolica Faeto Srl, Green Vicari Srl, Erg Wind Energy Srl, Erg Wind Sicilia 3 Srl, Erg Wind Sicilia 6 Srl, Erg Wind 4 Srl, Erg Wind 6 Srl, Erg Wind Sicilia 5 Srl, Erg Wind 2000 Srl, Erg Wind Sicilia 2 Srl, Erg Wind Sardegna Srl, Erg Wind Sicilia 4 Srl, Erg Hydro Srl, Erg Power Generation SpA, Ministero dello Sviluppo Economico

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (¹), w szczególności motywy 8, 14 i 25 oraz art. 1 i 3 tej dyrektywy, a także art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, rozpatrywane w świetle zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak wynikające z przepisów decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 28 z dnia 3 marca 2011 r. i decreto ministeriale (rozporządzenia ministerialnego) z dnia 6 lipca 2012 r. – zgodnie z wykładnią tego uregulowania dokonaną w utrwalonym orzecznictwie Consiglio di Stato (rady stanu, Włochy) –, które to uregulowanie uzależnia przyznanie zachęt od zawarcia umów prawa prywatnego między GSE a podmiotem odpowiedzialnym za instalację, również w przypadku instalacji wytwarzających energię elektryczną, korzystających ze źródeł odnawialnych, które zostały oddane do użytku przed dniem 31 grudnia 2012 r.?

(¹) Dz.U. 2009, L 140, s. 16.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upravni sud u Zagrebu
(Chorwacja) w dniu 20 marca 2023 r. – UP CAFFE d.o.o./ Ministarstvo financija Republike Hrvatske**

(Sprawa C-171/23, UP CAFFE)

(2023/C 179/28)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Upravni sud u Zagrebu